

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 52/07-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 12. apríla 2007 predbežne prerokoval sťažnosť R., s. r. o., so sídlom K., zastúpeného advokátom JUDr. S. O., Spoločná advokátska kancelária, P., vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods.1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Košiciach č. k. 6 Co 344/2006-139 z 28. novembra 2006 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť R., s. r. o., o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 12. marca 2007 doručená sťažnosť R., s. r. o., so sídlom K. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. S. O., Spoločná advokátska kancelária, P., vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu

v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) č. k. 6 Co 344/2006-139 z 28. novembra 2006. Sťažnosťou smerujúcou proti krajskému súdu sa sťažovateľ domáhal vydania nálezu, ktorým ústavný súd rozhodne, že krajský súd týmto rozsudkom porušil jeho základné právo, napadnutý rozsudok zruší a vec mu vráti na ďalšie konanie. Sťažovateľ si zároveň uplatnil aj nárok na náhradu trov konania.

Sťažovateľ v sťažnosti uviedol, že napadnutým rozsudkom krajský súd potvrdil rozsudok Okresného súdu Trebišov (ďalej len „okresný súd“) č. k. 6 C 139/2004-117 z 15. mája 2006, ktorým bolo rozhodnuté, že okamžité skončenie pracovného pomeru dané sťažovateľom jeho zamestnancovi je neplatné, a sťažovateľ bol zaviazaný na náhradu trov konania.

Podľa názoru sťažovateľa k porušeniu označených základných práv malo dôjsť tým, že krajský súd napadnuté rozhodnutie riadne neodôvodnil v súlade s požiadavkou vyplývajúcou z čl. 46 ods. 1 ústavy, keď sa v rozhodnutí jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom nevyrovnal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré boli pre jeho rozhodnutie podstatné a právne významné. Sťažovateľ je preto toho názoru, že rozhodnutie krajského súdu je chaotické a nezrozumiteľné.

Osobitne sťažovateľ poukázal na to, že v predchádzajúcom zrušujúcom uznesení č. k. 3 Co 205/2005-90 z 28. novembra 2005 krajský súd uviedol, že prvostupňový súd pochybil, pretože v rozpore s návrhom sťažovateľa neposudzoval vec s prihliadnutím na § 79 ods. 1 Zákonníka práce, s týmto návrhom sa nevysporiadal a neposúdil, či je od sťažovateľa možné spravodlivo požadovať, aby žalobcu naďalej zamestnával. Zároveň poukázal aj na to, že krajský súd v rozhodnutí vytkol prvostupňovému súdu že dostatočne neodôvodnil, prečo porušenie pracovnej disciplíny žalobcom nepovažoval za zvlášť hrubé. Na základe toho považoval prvostupňový rozsudok za čiastočne nepreskúmateľný a prvostupňovému súdu uložil opätovne posúdiť intenzitu porušenia pracovnej disciplíny žalobcu a pre prípad, že bude považovať porušenie pracovnej disciplíny za menej závažné, rozhodnúť o návrhu sťažovateľa podľa § 79 ods. 1 Zákonníka práce, teda posúdiť, či možno od sťažovateľa spravodlivo požadovať, aby žalobcu naďalej zamestnával. Krajský súd napadnutým

rozsudkom potvrdil rozsudok okresného súdu č. k. 6 C 139/2004-117 z 15. mája 2006, ktorým tento opätovne rozhodol o neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru sťažovateľom žalobcovi, a to bez toho, aby zohľadnil, že okresný súd sa dôsledne vysporiadal s týmito pokynmi krajského súdu vyslovenými v prvom zrušujúcom uznesení. Sťažovateľ ďalej vyčítal odvolaciemu súdu to, že napadnutý prvostupňový rozsudok potvrdil napriek tomu, že žalobca nepreukázal v konaní existenciu naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení neplatnosti skončenia pracovného pomeru.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom tohto orgánu a základným právom, ktorého porušenie sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takúto možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 50/05 a IV. ÚS 288/05).

Ako vyplýva z odôvodnenia napadnutého rozsudku krajského súdu, tento považoval prvostupňový rozsudok okresného súdu za vecne správny, a preto ho potvrdil, pričom v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol:

„Krajský súd na základe podaného odvolania vec prejednal, podľa ust. § 212 ods. 1 O. s. p. preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že súd prvého stupňa správne zistil skutkový stav a správne vo veci aj rozhodol.

Správne sú aj dôvody rozsudku súdu prvého stupňa, na ktoré poukazuje aj odvolací súd a k týmto dodáva. Pokiaľ ide o odvolaciu námietku týkajúcu sa toho, že žalobca nepreukázal naliehavý právny záujem, s touto odvolacou námietkou nie je možné súhlasiť. V takýchto prípadoch ako je okamžité skončenie pracovného pomeru a spor o jeho neplatnosť je vždy daný naliehavý právny záujem na takomto spore. Vzhľadom k tomu, že došlo medzi účastníkmi k platnému skončeniu pracovného pomeru je nepochybné, že v tomto štádiu už ide žalobcovi iba o nároky na náhradu mzdy za dobu, po ktorú žalobca nemohol pracovať a preto je daný naliehavý právny záujem na určení, či na základe

okamžitého skončenia pracovného pomeru zo dňa 2. 4. 2004 bol platne skončený pracovný pomer. Nedôvodná je aj námietka, pokiaľ ide o požiadavku žalovaného o rozhodnutie podľa ust. § 79 ods. 1 O. s. p, keďže v tomto štádiu, kedy pracovný pomer medzi účastníkmi skončil už nie je dôvod na rozhodnutie o tom, či od žalovaného je možné spravodlivo požadovať, aby žalobcu naďalej zamestnával, keďže žalobca sa v dôsledku platného skončenia pracovného pomeru dňom 30. 6. 2006 už nedomáha toho, aby naďalej u žalovaného pracoval. Pokiaľ ide o právne posúdenie samotného skutku, odvolací súd sa stotožňuje so záverom súdu prvého stupňa, že nejde o tak zvlášť závažné porušenie pracovnej disciplíny, ktoré by bolo dôvodom pre okamžité skončenie pracovného pomeru najmä pri tom, že je pochybné, či nadriadení žalobcu o takomto postupe vedeli alebo nevedeli, ako aj vzhľadom k tomu, že žalovaný k takémuto postupu pristúpil až na základe podnetu zahraničného odberateľa. Pritom do času, pokiaľ zahraničný odberateľ na to neupozornil bol s takýmto postupom práce spokojný.

Z týchto dôvodov krajský súd podľa ust. § 219 O. s. p. vo veci samej rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdil. “

Podľa názoru ústavného súdu odôvodnenie napadnutého rozhodnutia nevykazuje znaky svojvoľnosti ani arbitrárnosti a je z ústavného hľadiska akceptovateľné.

Napadnutým rozhodnutím krajského súdu nemohlo preto dôjsť k zásahu do základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a do práva podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru.

Nad rámec tohto záveru ústavný súd uvádza, že podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmavať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav veci a aké skutkové zistenia a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach

a základných slobodách (I. ÚS 13/00 mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I.ÚS 17/01).

Z uvedených dôvodov rozhodol ústavný súd tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. apríla 2007